

ROMANIA
TRIBUNALUL CONSTANȚA
SECȚIA CONTENCIOS-ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA CIVILĂ NR. 1789/CA
Ședința publică din data de 28.12.2015
Completul compus din:
PREȘEDINTE - AUGUSTINA LIVIA NISTOR
GREFIER - MIHAELA GRĂDINARU

Pe rol soluționarea cauzei promovată de reclamant *HODOR TIBERIU MANUEL*, cu domiciliul procesual ales în Constanța, str. Preda Buzescu nr. 1B, județul Constanța, în contradictoriu cu pârâții *CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI CONSTANȚA și MUNICIPIUL CONSTANȚA prin PRIMAR*, ambii cu sediul în Constanța, bd. Tomis nr. 51, județul Constanța, având ca obiect *anulare act administrativ*.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 11.12.2015, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință din acea dată, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Instanța a amânat pronunțării la data de 28.12.2015, când a hotărât următoarele;

TRIBUNALUL

Asupra acțiunii în contencios administrativ de față, constată:

Prin cererea înregistrată pe rolul tribunalului Constanța sub nr. 5647/118/2015 reclamantul Hodor Tiberius Emanuel în contradictoriu cu pârâții Consiliul Local al Municipiului Constanta și Municipiul Constanta prin Primar a solicitat anularea parțială a HCL 184/2013 în ceea ce privește art. 20 în referire la măsura blocării autovehiculelor, ca fiind nelegală și netemeinică.

În motivarea acțiunii a arătat că în data de 28.04.2015, autoturismul reclamantului era parcat pe trotuar în zona Mega Image pe str. Mircea cel Batran. În lipsa reclamantului, agentul constatator, considerând că parcare era neregulamentară, a dispus montarea unui sistem de tip "caracatita" pentru blocarea roților autoturismului.

Pentru a obține dezimobilizarea autoturismului, reclamantul a achitat suma de 50 de lei conform bonului fiscal nr. 0007 din 28.04.2015.

Dupa achitarea contravalorii dezimobilizării autoturismului, polițistul a întocmit proces-verbal de contravenție menționând faptul că reclamantul a parcat pe trotuarul din zona Mega Image în dreptul trecerii de pietoni obligând astfel pietonii să circule pe carosabil. În fapt, autoturismul nu era parcat încât să împiedice accesul pietonilor înspre și dinspre trecerea marcată.

În conformitate cu disp art 7 din Lg 554/2004, reclamantul a formulat plângere prealabilă prin care a solicitat revocarea parțială a actului administrativ

normativ vatomator-HCL 184/2013 respectiv art 20 fara in sa sa primească vreun răspuns in termenul prevăzut de norma legala.

Arată reclamantul că în temeiul disp art 20 din HCL 184/2013 se poate dispune blocarea autovehiculului, in ipoteza săvârșirii unor contravenții identificate in art. 5 si art 9 din același act administrativ normativ. Blocarea autoturismului se poate dispune si pentru contravenția prevăzuta la art 9 pct 39 constând din HCL 184/2013 constând in "oprirea sau staționarea vehiculelor pe trotuarele aferente stațiilor mijloacelor de transport in comun sau a trecerilor pentru pietoni semnalizate corespunzator pe trotuarele destinate traficului pietonal daca nu se asigura cel puțin 1 metru pentru circulația pietonilor in partea opusa părții carosabile"

Or, textul din HCL care permite reprezentanților autorității publice locale sa blocheze, prin mijloace specifice, autovehiculele incalca texte de lege cu putere de reglementare superioara in baza cărora aceasta norma a fost edictata.

Astfel, pe de o parte, blocarea autovehiculului chiar in ipoteza in care s-a săvârșit o fapta de natura contravenționala incalca dreptul de proprietate consfințit de Constituție si de Codul Civil.

Potrivit Constituției - art 44, dreptul de proprietate este garantat iar potrivit Codului Civil-art 555, proprietatea este dreptul de a folosi si dispune in mod exclusiv de un bun. Or, blocarea autovehiculului cu un mijloc specific care nu poate fi îndepărtat decât prin achitarea unei sume de bani, constituie o limitare a exercitării depline a dreptului de proprietate.

Mai arată reclamantul că autoritatea locala poate reglementa aspecte ce tin de circulația publica, poate acorda amenzi pentru incalcarea unor reguli privitoare la oprire, staționare etc in sa nu poate aduce atingere dreptului de proprietate a conducătorilor auto asupra vehiculelor decât in limitele prevăzute de legiuitorul național, iar norma contestata incalca si prederile OUG 195/2002.

In acest sens disp art 128 alin 1 lit d din OUG 195/2002 prevăd faptul ca autoritățile publice locale "stabilesc reglementări referitoare la regimul de acces și circulație, staționare și parcare pentru diferite categorii de vehicule, cu avizul poliției rutiere"

Or, a stabili reguli referitoare la staționare si parcare pe drumurile locale intra in atribuțiile autorității in baza principiului autonomiei, in sa nu semnifica in același timp si faptul ca autoritatea locala poate reglementa masuri tehnico-administrative cu caracter de constrângere care nu au fost prevăzute de legiuitorul național.

Potrivit art 97 din OUG 195/2002, blocarea autoturismelor cu mijloace specifice nu intra intre masurile tehnico-administrative prevăzute de legiuitorul național. Imobilizarea prevăzuta de dreptul comun in materia circulației pe drumurile publice vizează situația cu totul speciala a circularii fara numere valabile, etc ipoteza care nu se verifica in cazul blocării pentru nerespectarea unor norme ce tin de oprirea si staționarea pe drumurile locale din Constanta.

In conformitate cu art 64 din OUG 195/2002, politia rutiera poate dispune doar ridicarea, transportarea si depozitarea unui autoturism staționat neregulamentar nu si blocarea.

Cu alte cuvinte, de vreme ce măsura tehnico-administrativă a blocării pentru oprire, staționare sau parcare neregulamentară nu este prevăzută de legiuitorul național în cadrul OUG 195/2002 care reprezintă dreptul comun în materie de circulație pe drumurile publice, iar autoritatea locală nu poate decât să reglementeze aspecte specifice legate de circulația pe drumuri în comunitatea respectivă, posibilitatea blocării pe o perioadă de timp a autoturismului apare ca fiind o adăugare nepermisă la lege.

Mai arată reclamantul că, potrivit RIL 9/2015 procedura de aplicare a măsurii tehnico-administrative constând în ridicarea vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă, prevăzută de art. 64 și art. 97 alin. (1) lit. d) și alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, nu poate fi reglementată prin hotărâri ale consiliilor locale contravenind dispozițiilor art. 3 alin. (1), art. 5, art. 36 alin. (1), alin. (2) lit. d) și alin. (6) lit. a) pct. 13 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, art. 21 lit. b) și art. 24 lit. d) din Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006.

Or, dacă ICCJ a considerat că procedura de aplicare a măsurii tehnico-administrative a ridicării nu se poate reglementa prin HCL atunci cu atât mai mult nu poate fi dispusă printr-un act administrativ normativ local măsura tehnică privind blocarea mașinilor în condițiile în care OUG 195/2002 nu prevede posibilitatea blocării autoturismului pentru parcare, oprire, staționare neregulamentară.

În drept a invocat dispozițiile art 8 din Lg 554/2004, art 20 din HCL 184/2013, art 555 din Codul Civil, Legea 215/2001, OUG 195/2002

În probatiune a solicitat administrarea probei cu înscrisuri.

Prin întâmpinare, pârâtul Consiliul Local al municipiului Constanța a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Municipiul Constanța, motivând că acesta nu este emitentul actului contestat.

Pe fondul cauzei a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată arătând că prin art.1 din H.G. nr.147 din 26 martie 1992 privind blocarea, ridicarea, transportul, depozitarea și eliberarea autovehiculelor sau remorcilor staționate neregulamentar pe drumurile publice, se stabilește că autovehiculele sau remorcile staționate neregulamentar pot fi blocate sau ridicate, transportate și depozitate în spații de parcare fixate de primărie, până la eliberarea acestora proprietarilor.

Constatarea staționării neregulamentare a autovehiculelor sau remorcilor se efectuează de ofițerii sau subofițerii de poliție, de primari, precum și de împuterniciții consiliului local pe raza căruia s-a petrecut fapta contravențională, care aplică și sancțiunea, conform prevederilor legale în vigoare. Agenții constatatori prevăzuți la alin.1 dispun în scris măsurile de blocare sau ridicare a vehiculelor prevăzute la art. 1 și asista la aceste operațiuni.

Blocarea, ridicarea, transportul și depozitarea autovehiculelor se efectuează de unitățile autorizate prin dispoziția primarului. Unitățile autorizate potrivit art. 3 răspund pentru eventualele avarii cauzate autovehiculelor în condițiile prevăzute de lege. Deblocarea ori restituirea autovehiculelor, remorcilor se efectuează de unitățile autorizate, după ce se face dovada achitării amenzii

contravenționale și a taxei speciale stabilite de consiliul local potrivit legii, precum și a cheltuielilor reprezentând contravaloarea operațiunii efectuate - potrivit art. 2,3,4,5 din H.G. nr. 147/1992.

Mai arată pârâtul că la adoptarea prevederii considerată a fi nelegală, au fost avute în vedere dispozițiile cuprinse în OUG 195/2002, privind circulația pe drumurile publice, precum și al Hotărârii de Guvern nr. 85/2003 privind aprobarea Regulamentului de aplicare a O.U.G. 195/2002, art. 117.

Atâta vreme cât dispozițiile OUG 195/2002 nu stabilesc în mod expres că blocarea autoturismelor parcate neregulamentar se poate dispune doar de agentul rutier, per a contrario trebuie să ajungem la concluzia potrivit căreia această atribuție în mod legal se exercită de către autoritatea administrației publice locale, prin poliția locală - pentru situația în care fapta nu este constatată de angajații poliției rutiere, atunci aceasta poate fi constatată și sancționată de celelalte organe cu atribuții în acest sens, stabilite prin lege specială, respectiv H.G. 147/1992.

Prevederile OUG 195/2002 reglementează în mod expres situațiile în care imobilizarea unui vehicul se poate dispune de către agenții Poliției Rutiere, situații care sunt total diferite de cele prevăzute în HG 147/1992, care reglementează strict activitățile de blocare, ridicare, transport, depozitarea și eliberarea autovehiculelor sau remorcilor staționate neregulamentar pe drumurile publice.

Mai mult, arată că prevederile art.36 din Legea 215/2001 republicată, care stabilește de asemenea atribuții ale consiliilor locale atât în ceea ce privește administrarea domeniului public și privat al comunei, orașului, municipiului, cât și în privința gestionării serviciilor furnizate către cetățeni.

Deopotrivă, prin art.1 și 2 din OG 2/2001 este statuat dreptul și capacitatea autorităților administrației publice locale de a stabili și sancționa contravenții în toate domeniile de activitate stabilite prin lege, iar art. 15 din același act normativ enumerând chiar și categoriile de agenți constatatori printre care se regăsesc și primarii, ca autorități publice locale sau persoanele împuternicite în acest scop.

Cu privire la trimiterea făcută de către reclamant la RIL 9/2015, solicită a se constata că prin acest recurs în interesul legii s-a verificat legalitatea unor texte care dispun cu privire la o altă situație - cea a ridicării autovehiculului, nu situația blocării/imobilizării acestuia, situație în care apreciază acest argument ca neputând fi incident speței.

În referire la pretinsa încălcare a dreptului de proprietate, arată că nu se poate reține o asemenea situație atât timp cât inclusiv dreptul de proprietate trebuie exercitat în limitele și în condițiile legii, iar nu abuziv, prin încălcarea inclusiv a regulilor circulației rutiere - precum cazul de față în care petentul a parcat autoturismul pe trotuar, loc unde nu era amenajată parcare.

In probatiune a solicitat administrarea probei cu inscrișuri.

Față de dispozițiile art. 248 c.pr.civ., analizând cu prioritate excepția lipsă calității procesuale pasive a pârâtului Municipiul Constanța, instanța a apreciat asupra temeiniciei acesteia față de împrejurarea că emitentul actului administrativ contestat este Consiliul Local al municipiului Constanța.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Prin HCL nr. 184/31.07.2013 s-a prevăzut la art. 20 că „pentru vehiculele sau bunurile ca se află în situațiile prevăzute de art. 5 pct. 19, art. 9 pct. 1, 14, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 28, 29, 31, 32, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 45 și art. 13 pct. 5, se poate dispune de către împuterniciții Primarului, polițiștii locali din cadrul Direcției poliția Locală, ofițerii și agenții Poliției Române cu atribuții în menținerea ordinii și liniștii publice sau circulația rutieră, măsura blocării, ridicării, transportării și depozitării acestora în spații special amenajate, până la restituirea acestora proprietarilor sau deținătorilor legali, cu respectarea prevederilor legale și după recuperarea integrală a cheltuielilor aferente acestor activități.

Din preambulul actului administrativ contestat, rezultă că acesta a fost adoptat și în aplicarea dispozițiilor Legii nr. 155/2010, Legii nr. 61/1991, OUG nr. 195/2002, OG nr. 2/2001, HG nr. 1391/2006, OG nr. 27/2011 și art. 36 alin. 6 lit. a pct. 7, 9, 11, 12, și art. 115 alin. 1 lit. b din Legea nr. 215/2001.

Se reține, față de situația premisă – blocarea autoturismului reclamantului ca urmare a staționării nelegale, că dispoziția expres reglementată incidentă în cauză este cea prevăzută de art. 9 pct. 39 din HCL 184/31.07.2013, respectiv „oprirea sau staționarea vehiculelor pe trotuarele aferente stațiilor mijloacelor de transport în comun sau a trecerilor pentru pietoni semnalizate corespunzător, pe trotuarele destinate traficului pietonal dacă nu se asigură cel puțin un metru pentru circulația pietonilor în partea opusă părții carosabile”, faptă ce reprezintă contravenție.

Instanța urmează să analizeze legalitatea actului administrativ și în sensul de a verifica dacă autoritatea locală a acționat abuziv, contrar interesului public, astfel cum rezultă aceasta din actele normative incidente pe care se întemeiază actul administrativ sub aspectul contestat.

Întrucât principiul legalității constituie principiul esențial în desfășurarea activității autorităților administrației publice, instanța va examina actul dedus judecății sub acest aspect.

Forța juridică a actelor administrative se fundamentează pe prezumția relativă că acestea au fost emise cu respectarea condițiilor cerute de Constituție și celelalte acte normative cu forța juridică superioară actelor emise.

Potrivit art.1 alin.1 din Legea nr.554/2004 „*orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ ..., poate solicita instanței anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim...*”, iar alin.2 prevede că „*se poate adresa instanței și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual adresat altui subiect de drept*”.

Din interpretarea textului de lege menționat rezultă că temeiurile acțiunii în contencios administrativ sunt: vătămarea unui drept al persoanei fizice sau juridice, respectiv vătămarea unui interes legitim.

Forța juridică a actelor administrative se fundamentează pe prezumția relativă că acestea au fost emise cu respectarea condițiilor cerute de Constituție și celelalte acte normative cu forța juridică superioară actelor emise.

Ordonanța de Urgență nr.195 din 12 decembrie 2002 privind circulația pe drumurile publice, stabilește prin art.1 (1) ca „(1)Circulația pe drumurile publice a vehiculelor, pietonilor și a celorlalte categorii de participanți la trafic, drepturile, obligațiile și răspunderile care revin persoanelor fizice și juridice, precum și atribuțiile unor autorități ale administrației publice, instituții și organizații sunt supuse dispozițiilor prevăzute în prezenta ordonanță de urgență.
(2)Dispozițiile prevăzute în prezenta ordonanță de urgență au ca scop asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului.

(3)Autoritatea competentă în domeniul circulației pe drumurile publice privind inițierea și avizarea unor reglementări, precum și aplicarea și exercitarea controlului privind respectarea normelor din acest domeniu este Ministerul Administrației și Internelor, prin Inspectoratul General al Poliției Române.

(4)Reglementările privind circulația pe drumurile publice se emit, după caz, de către autoritățile publice centrale sau locale cu atribuții în acest domeniu, numai cu avizul Inspectoratului General al Poliției Române și cu respectarea acordurilor și convențiilor internaționale la care România este parte.

(5)Prevederile prezentei ordonanțe de urgență se aplică tuturor participanților la trafic, precum și autorităților care au atribuții în domeniul circulației și siguranței pe drumurile publice și în domeniul protecției mediului”.

Potrivit art. 109 din OUG nr. 195/2002 „Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac direct de către polițistul rutier, iar în punctele de trecere a frontierei de stat a României, de către polițiștii de frontiera”.

Prin OUG nr. 195/2002, respectiv prin HG nr. 1391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a OUG nr. 195/2002, respectiv a HCL nr. 184/31.07.2013 a Consiliului Local al Municipiului Constanța s-au prevăzut în mod expres cazurile în care oprirea sau staționarea autovehiculelor constituie o încălcare la regimul circulației pe drumurile publice și totodată s-au prevăzut în mod expres sancțiunile principale și complementare ce se pot aplica persoanelor fizice care încalcă dispozițiile legale în materie.

Se reține ca prezentând relevanță dispozițiile privind stabilirea și executarea sancțiunilor complementare.

Astfel, potrivit art. 96 din OUG nr. 195/2002 „(1)Sancțiunile contravenționale complementare au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege și se aplică prin același proces-verbal prin care se aplică și sancțiunea principală a amenzii sau avertismentului.

(2)Sancțiunile contravenționale complementare sunt următoarele:

- a)aplicarea punctelor de penalizare;
- b)suspendarea exercitării dreptului de a conduce, pe timp limitat;
- c)confiscarea bunurilor destinate săvârșirii contravențiilor prevăzute în prezenta ordonanță de urgență ori folosite în acest scop;

d) imobilizarea vehiculului;

e) radierea din oficiu a înmatriculării sau înregistrării vehiculului, în cazurile prevăzute la art. 17 alin. (4)”.
Potrivit art. 96 alin. 7 și 8 din OUG nr. 195/2002 „(7) Imobilizarea unui vehicul constă în scoaterea acestuia în afara părții carosabile, pe acostament sau cât mai aproape de marginea drumului, și punerea lui în imposibilitate de mișcare prin folosirea unor dispozitive tehnice sau a altor mijloace de blocare.
(8) Imobilizarea unui vehicul se dispune de către polițistul rutier, ca urmare a săvârșirii de către conducătorul acestuia a uneia dintre faptele prevăzute la art. 117 alin. (1)”.

Art. 117 alin 1 din același act normativ, dispune: „(1) Imobilizarea unui vehicul se dispune de către polițistul rutier în cazul săvârșirii de către conducătorul acestuia a uneia dintre următoarele fapte:

- a) conducerea unui vehicul neînmatriculat sau neînregistrat ori cu număr de înmatriculare sau de înregistrare fals ori fără a avea montate plăcuțele cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare;
- b) conducerea unui vehicul a cărui stare tehnică pune în pericol grav siguranța circulației, deteriorează drumul public sau afectează mediul;
- c) conducerea unui vehicul cu încălcarea regulilor referitoare la transportul mărfurilor periculoase ori cu gabarite și/sau mase depășite;
- d) conducerea unui vehicul despre care există date sau indicii că face obiectul unei fapte de natură penală;
- e) refuză să se legitimeze;
- f) se află sub influența băuturilor alcoolice, a produselor sau substanțelor stupefiante ori a medicamentelor cu efecte similare acestora, iar conducerea vehiculului nu poate fi asigurată de o altă persoană;
- g) nu respectă timpii de conducere și de odihnă prevăzuți de lege”.

Astfel, imobilizarea unui vehicul este, din punct de vedere legal, o sancțiune contravențională și, ca atare, ea nu poate fi aplicată în alte cazuri și condiții decât cele prevăzute de lege, eventual sub o altă denumire.

Lipsirea unei persoane de dreptul său de proprietate, fie și numai sub aspectul unora dintre atributele acestuia, cum se întâmplă în cazul imobilizării autoturismului, nu poate fi făcută decât în cazurile și condițiile expres și limitativ prevăzute de lege.

Legea română nu prevede posibilitatea imobilizării unui vehicul în alte situații decât cele reglementate de OUG nr. 195/2002.

Cazurile de oprire și staționare neregulamentară sunt prevăzute de art. 142 și art. 143 din HG nr. 1391/2006, iar din ansamblul prevederilor OUG nr. 195/2002, respectiv HG nr. 1391/2006 în forma în vigoare la data adoptării HCL nr. 184/31.07.2013, rezultă că pentru respectarea dispozițiilor legale privind oprirea sau staționarea voluntară, conducătorului auto i se aplică o sancțiune contravențională principală și sancțiunea complementară a aplicării punctelor penalizatoare.

Pentru vehiculele care staționează în locurile interzise, prevăzute de art. 142 din HG nr. 1391/2006 actul normativ de contravenționalizare nu prevede

sanctiunea complementară a imobilizării autovehiculului prin „blocarea roții acestuia”.

De asemenea, Consiliul local nu este competent să reglementeze procedura de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar. Imobilizarea (blocarea) autovehiculului nu poate fi dispusă niciodată pentru staționare neregulamentară, aceasta fiind o sancțiune contravențională cu un regim legal strict.

Potrivit art. 128 din OUG nr. 195/2002 „(1) Autoritățile administrației publice locale au următoarele atribuții:

a) iau măsuri pentru menținerea permanentă în stare tehnică bună a drumurilor pe care le administrează, precum și pentru iluminarea corespunzătoare a acestora, conform legii;

b) iau măsuri pentru instalarea, aplicarea și întreținerea mijloacelor de semnalizare rutieră și a echipamentelor destinate siguranței circulației, conform standardelor în vigoare, ținând evidența acestora;

c) întocmesc și actualizează planurile de organizare a circulației pentru localitățile urbane și iau măsuri pentru realizarea lucrărilor ce se impun în vederea asigurării fluenței și siguranței traficului, precum și a reducerii nivelurilor de emisii poluante, cu avizul poliției rutiere;

d) stabilesc reglementări referitoare la regimul de acces și circulație, staționare și parcare pentru diferite categorii de vehicule, cu avizul poliției rutiere;

e) iau măsuri pentru amenajarea de trotuare și drumuri laterale pentru circulația pietonilor, vehiculelor cu tracțiune animală, a tractoarelor, de piste pentru biciclete, precum și de benzi destinate exclusiv transportului public de persoane pe drumurile pe care le administrează, cu avizul poliției rutiere;

f) înregistrează și țin evidența vehiculelor nesupuse înmatriculării;

g) iau măsuri pentru ridicarea și depozitarea, în spații special amenajate, a autovehiculelor, remorcilor, caroseriilor sau subansamblurilor acestora, devenite improprii din punct de vedere tehnic pentru a circula pe drumurile publice, abandonate sau părăsite pe domeniul public;

h) iau măsuri pentru asigurarea spațiului și depozitării vehiculelor cu tracțiune animală, depistate circulând pe drumurile publice pe care le este interzis accesul;

i) sprijină activitățile organizate de Ministerul Educației și Cercetării și de Ministerul Administrației și Internelor pentru educația rutieră a elevilor.

(2) Proiectele de sistematizare a localităților, de reglementare a circulației, precum și a drumurilor publice din interiorul și din afara acestora, elaborate de autoritățile publice locale, vor fi avizate de șeful poliției rutiere a județului, municipiului București sau, după caz, al poliției rutiere din Inspectoratul General al Poliției Române”.

Potrivit art. 2 alin. 2 din OG nr. 2/2001 „(2) Prin hotărâri ale autorităților administrației publice locale sau județene se stabilesc și se sancționează contravenții în toate domeniile de activitate pentru care acestora le sunt stabilite atribuții prin lege, în măsura în care în domeniile respective nu sunt stabilite contravenții prin legi, ordonanțe sau hotărâri ale Guvernului”.

Art. 2 alin. 5 din OG nr. 2/2001 prevede că „(5) Hotărârile consiliilor locale sau județene ori, după caz, ale sectoarelor municipiului București, pr

care s-au stabilit contravenții cu nesocotirea principiilor prevăzute la alin. (2)-(4), sunt nule de drept. Nulitatea se constată de instanța de contencios administrativ competentă, la cererea oricărei persoane interesate”.

Conform art. 142 lit. n din Regulamentul de aplicare a OUG nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice aprobat prin HG nr. 1391/2006, coroborat cu art. 143 lit. a din același regulament „se interzice oprirea/staționarea voluntară a vehiculelor pe trotuar, dacă nu se asigură spațiu de cel puțin 1 m pentru circulația pietonilor”, iar potrivit art. 108 alin.1 lit. b pct. 7 din OUG nr.195/2002 republicată, constituie contravenție staționarea neregulamentară.

De asemenea, art. 65 din OUG nr. 195/2002 republicată prevede că „situațiile și condițiile în care oprirea, staționarea sau parcare pe drumul public este permisă se stabilesc prin regulament, în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe de urgență”.

Pe de altă parte, așa cum rezultă din art. 9 pct. 39 din HCL 184/31.07.2013, constituia contravenție „oprirea sau staționarea vehiculelor pe trotuarele aferente stațiilor mijloacelor de transport în comun sau a trecerilor pentru pietoni semnalizate corespunzător, pe trotuarele destinate traficului pietonal dacă nu se asigură cel puțin un metru pentru circulația pietonilor în partea opusă părții carosabile”, faptă pentru care art. 20 din HCL prevede că „se poate dispune de către împuterniciții Primarului, polițiștii locali din cadrul Direcției poliția Locală, ofițerii și agenții Poliției Române cu atribuții în menținerea ordinii și liniștii publice sau circulația rutieră, măsura blocării, ridicării, transportării și depozitării acestora în spații special amenajate, până la restituirea acestora proprietarilor sau deținătorilor legali, cu respectarea prevederilor legale și după recuperarea integrală a cheltuielilor aferente acestor activități”.

Astfel, se constată că atât prevederile art. 108 alin. 1 lit. b pct. 7 din OUG nr. 195/2002 raportat la art. 142 lit. n, coroborat cu art. 143 lit. a din Regulamentul aprobat de HG nr. 1391/2006, cât și dispozițiile art. 9 pct. 39 și art. 20 din HCL nr. 184/31.07.2013 sancționează staționarea neregulamentară pe trotuar.

Însă, așa cum rezultă din art. 2 alin. 2 din OG nr.2/2001, care constituie dreptul comun în materie contravențională, se pot stabili și sancționa contravenții prin hotărâri ale administrației publice locale numai în situația în care în domeniile respective nu sunt stabilite contravenții prin legi, ordonanțe sau hotărâri ale Guvernului.

Or, din moment ce staționarea neregulamentară pe trotuar este sancționată printr-un act al administrației publice centrale (OUG nr.195/2002 raportat la HG nr.1391/2006), rezultă că, raportat la dispozițiile art.2 alin.2 din OG nr.2/2001, este nelegală stabilirea și sancționarea aceleiași contravenții printr-o hotărâre a administrației publice locale.

În plus, din interpretarea per a contrario a dispozițiilor art. 65 din OUG nr. 195/2002 rezultă că numai prin regulament se stabilesc cazurile și condițiile în care oprirea neregulamentară pe drumul public constituie contravenție.

Condiția impusă de legiuitor ca în domeniul respectiv să nu fie stabilite contravenții prin legi, ordonanțe sau hotărâri ale Guvernului, vizează domeniul și nu contravenția stabilită. A interpreta altfel, ar însemna ca în domeniul în care prin legi, ordonanțe sau hotărâri ale Guvernului sunt stabilite contravenții, cum este cazul în speță, autoritățile administrației publice locale sau județene să poată stabili alte contravenții, pe lângă cele stabilite de legiuitor, ceea ce este inadmisibil, echivalând cu nerespectarea condiției impusă de legiuitor, susținerile pârâtului fiind neîntemeiate sub acest aspect.

În ceea ce privește recunoașterea dreptului pârâtului de a adopta măsuri specifice de utilizare a infrastructurii rutiere municipale, în considerarea calității de administrator al domeniului public și de organizator al serviciilor publice locale, se reține că nu s-a dovedit că i s-ar fi încălcat acest drept, recunoscând că este un drept independent de dreptul de a constata și aplica sancțiuni contravenționale la normele privind circulația pe drumurile publice.

Prin urmare, întrucât prin art. 9 pct. 39 și art. 20 din HCL nr. 184/31.07.2013 s-a stabilit și sancționat o contravenție într-un domeniu în care aceeași contravenție este stabilită și sancționată prin acte administrative ale autorităților publice centrale (ordonanță și hotărâre de guvern), rezultă că dispozițiile art. 20 sus menționate au fost adoptate cu încălcarea prevederilor art. 2 alin. 2 din OG nr. 2/2001, fiind astfel nelegale.

Față de considerentele de fapt și de drept expuse, instanța va admite acțiunea și va dispune anularea art. 20 din HCL nr. 184/31.07.2013, în ceea ce privește măsura blocării roților.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTARASTE**

Admite acțiunea formulată de reclamantul *HODOR TIBERIU MANUEL*, cu domiciliul procesual ales în Constanța, str. Preda Buzescu nr. 1B, județul Constanța, în contradictoriu cu pârâtul *CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI CONSTANȚA*, cu sediul în Constanța, bd. Tomis nr. 51, județul Constanța.

Dispune anularea art. 20 din HCLM Constanța nr. 184/31.07.2013, în ceea ce privește măsura blocării autovehiculelor.

Cu recurs ce se va depune la Tribunalul Constanța în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică, astăzi, 28.12.2015.

**PRESEDINTE,
AUGUSTINA LIVIA NISTOR**

**GREFIER,
MIHAELA GRĂDINARU**